

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Mania
Sędziowie:	SA Grzegorz Chojnowski (spr.) SA Bogumiła Metecka-Draus
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Maziarek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej Macieja Dończyka

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2017 r. sprawy

1) **T. K. (1)**

oskarżonego z art. 258 § 3 kk, art. 286 § 1 kk w zb. z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 306 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. art. 12 kk i inne

2) **J. K.**

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 279 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 278 § 5 kk w zb. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 306 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i inne

3) **J. W. (1)**

oskarżonego z art. 258 § 1, art. 279 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 w zb. z art. 276 kk w zb. z art. 278 § 5 kk w zb. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 306 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i inne

4) **M. R. (1)**

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 306 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i inne

5) **J. W. (2)**

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 291 § 1 kk w zb. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 306 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i inne

6) **J. F.**

oskarżonego z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych
od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp.

z dnia 15 marca 2016 r., sygn. akt II K 3/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w punkcie 2. w miejsce stawki 10 (dziesięć) złotych przyjmuje 40 (czterdzieści) złotych;
- w punkcie 25. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego T. K. (1) z tytułu popełnionych przestępstw w kwocie 160.350 (sto sześćdziesiąt tysięcy trzysta pięćdziesiąt) złotych;
- z punktu 39. oraz 43. eliminuje z podstawy prawnej wymiaru kar art. 65 § 1 k.k.;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Ł. kwotę 1.069,60 (jeden tysiąc sześćdziesiąt dziewięć i 60/100) złotych, w tym podatek VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu T. K. (1) z urzędu w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym,

IV. zasądza od oskarżonych J. W. (1), J. K., M. R. (1), J. W. (2) oraz J. F. na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w 1/7 części, nadto wymierza im opłaty za to postępowanie, zaś w pozostałej części koszty postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

Bogumiła Metecka-Draus Andrzej Mania Grzegorz Chojnowski

Sygn. akt II AKa 173/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 marca 2016 r., sygn. akt II K 3/15, Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp.:

1. Oskarżonego **T. K. (1) i A. J.** uznał za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku i za to, przy zastosowaniu art. 60 § 3 kk wymierzył:

- oskarżonemu T. K. (1), na podstawie art. 258 § 3 kk w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 kk karę 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności,
- oskarżonemu A. J. na podstawie art. 258 § 3 kk w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 kk i art. 64 § 1 kk karę 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności,

2. Oskarżonego T. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. IV części wstępnej wyroku i przy zastosowaniu art. 60 § 3 kk na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 kk wymierzył mu karę 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 kk karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 10 (dziesięć) złotych każda stawka,

3. Oskarżonego T. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. VIII, XXV, LII, LVII, LXXII części wstępnej wyroku po ustaleniu, że czynów tych dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk i przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk i art. 60 § 6 pkt 4 kk wymierzył mu karę 400 (czterystu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,

4. Oskarżonego T. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. XII, XL, LV części wstępnej wyroku po ustaleniu, że czynów tych dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk i przy zastosowaniu art. 60 § 3 kk na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk i art. 60 § 6 pkt 3 kk wymierzył mu karę 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 kk karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,
5. Oskarżonego T. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. XV części wstępnej wyroku i przy zastosowaniu art. 60 § 3 kk na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk i art. 60 § 6 pkt 3 kk wymierzył mu karę 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 kk karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,
6. Oskarżonego T. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. XIX części wstępnej wyroku i przy zastosowaniu art. 60 § 3 kk na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk i art. 60 § 6 pkt 3 kk wymierzył mu karę 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 kk karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,
7. Oskarżonego T. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. XXII, LXIII części wstępnej wyroku po ustaleniu, że czynów tych dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk i przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk i art. 60 § 6 pkt 4 kk wymierzył mu karę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,
8. Oskarżonego T. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. XXIX, XLVIII, LXI, LXVI, LXIX części wstępnej wyroku po ustaleniu, że czynów tych dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk i przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk i art. 60 § 6 pkt 4 kk wymierzył mu karę 350 (trzystu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,
9. Oskarżonego T. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. XXXII, XXXVII, XLIII, LXXV części wstępnej wyroku po ustaleniu, że czynów tych dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk i przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk i art. 60 § 6 pkt 4 kk wymierzył mu karę 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,
10. Oskarżonego T. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. LXXVIII i za to na podstawie art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,
11. Oskarżonego T. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. LXXIX i za to na podstawie art. 270 § 1 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
12. Oskarżonego T. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. LXXX, LXXXI, LXXXII części wstępnej wyroku po ustaleniu, że czynów tych dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk na podstawie art. 270 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,
13. Oskarżonego T. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. LXXXIII, LXXXIV części wstępnej wyroku po ustaleniu, że czynów tych dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk na podstawie art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

14. Oskarżonego T. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. LXXXV i za to na podstawie art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

15. Oskarżonego T. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. LXXXVI, LXXXIX części wstępnej wyroku po ustaleniu, że czynów tych dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk na podstawie art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 kk karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 40 (czterdzieści) złotych każda stawka,

16. Oskarżonego T. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. LXXXVII i LXXXVIII części wstępnej wyroku po ustaleniu, że czynów tych dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk na podstawie art. 270 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

17. Oskarżonego T. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XC i za to na podstawie art. 272 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

18. Oskarżonego T. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XCI i za to na podstawie art. 270 § 3 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

19. Oskarżonego T. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XCII i za to na podstawie art. 270 § 1 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

20. Oskarżonego T. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XCIII i za to, przy zastosowaniu art. 60 § 3 kk, na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 60 § 6 pkt 4 kk wymierzył mu karę 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,

21. Na podstawie art. 85 § 1 kk, art. 86 § 1 kk, art. 91 § 2 kk, przy zastosowaniu art. 60 § 3 kk orzeczone wobec oskarżonego T. K. (1) kary pozbawienia wolności połączył i orzekł karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

22. Na podstawie art. 85 § 1 kk, art. 86 § 1 i 2 kk, art. 91 § 2 kk, przy zastosowaniu art. 60 § 3 kk orzeczone wobec oskarżonego T. K. (1) kary grzywny połączył i orzekł karę łączną 540 (pięćset czterdzieści) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,

23. Na podstawie art. 60 § 5 kk, art. 69 § 2 kk, art. 73 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego T. K. (1) kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 10 (dziesięciu) lat oddając oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

24. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu T. K. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 18 lipca 2011r. do dnia 02 lutego 2012r.,

25. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego T. K. (1) z tytułu popełnionych przestępstw w kwocie 407.750 (czteryście siedem tysięcy siedemset pięćdziesiąt) złotych,

26. Oskarżonego **A. J.** uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. VIII, XXV, LII, LXXII części wstępnej wyroku po ustaleniu, że czynów tych dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk i przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk, art. 64 § 1 kk i art. 60 § 6 pkt 4 kk wymierzył mu karę 350 (trzystu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 30 (trzydzieści) złotych każda stawka,

27. Oskarżonego A. J. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. XIX części wstępnej wyroku i przy zastosowaniu art. 60 § 3 kk na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk, art. 64 § 1 kk i art. 60 § 6 pkt 3 kk wymierzył mu karę 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 kk karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,

28. Oskarżonego A. J. uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. XII, XL, LV części wstępnej wyroku po ustaleniu, że czynów tych dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk i przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk, art. 64 § 1 kk i art. 60 § 6 pkt 3 kk wymierzył mu karę 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 kk karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

29. Oskarżonego A. J. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. XV części wstępnej wyroku i przy zastosowaniu art. 60 § 4 kk na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk, art. 64 § 1 kk i art. 60 § 6 pkt 3 kk wymierzył mu karę 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 kk karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

30. Oskarżonego A. J. uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. XXII, LXIII części wstępnej wyroku po ustaleniu, że czynów tych dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk i przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk, art. 64 § 1 kk i art. 60 § 6 pkt 4 kk wymierzył mu karę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

31. Oskarżonego A. J. uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. XXIX, XLVIII, LXI, LXVI, LXIX części wstępnej wyroku po ustaleniu, że czynów tych dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk i przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk, art. 64 § 1 kk i art. 60 § 6 pkt 4 kk wymierzył mu karę 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

32. Oskarżonego A. J. uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. XXXII, XXXVII, XLIII, LXXV części wstępnej wyroku po ustaleniu, że czynów tych dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk i przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk, art. 64 § 1 kk i art. 60 § 6 pkt 4 kk wymierzył mu karę 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

33. Na podstawie art. 85 § 1 kk, art. 86 § 1 kk, art. 91 § 2 kk, przy zastosowaniu art. 60 § 3 i 4 kk orzeczone wobec oskarżonego A. J. kary pozbawienia wolności połączył i orzekł karę łączną 3 (trzech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

34. Na podstawie art. 85 § 1 kk, art. 86 § 1 i 2 kk, art. 91 § 2 kk, przy zastosowaniu art. 60 § 3 i 4 kk orzeczone wobec oskarżonego A. J. kary grzywny połączył i orzekł karę łączną 540 (pięćset czterdzieści) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

35. Na podstawie art. 60 § 5 kk, art. 69 § 2 kk, art. 73 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego A. J. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 10 (dziesięciu) lat oddając oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

36. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego A. J. z tytułu popełnionych przestępstw w kwocie 124.750 (sto dwadzieścia cztery tysiące siedemset pięćdziesiąt) złotych,

37. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu A. J. okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 18 lipca 2011r. do dnia 06 lipca 2012r.,

38. Oskarżonych **J. K., J. W. (1), M. R. (1), J. W. (2), M. G. i A. B.** uznał za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w pkt. II części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 258 § 1 kk (w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. co do oskarżonych J. W. (2), M. G. i A. B.) wymierzył im kary:

- J. K. i J. W. (1) po 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności,

- M. R. (1), przy zastosowaniu art. 60 § 3 kk, także na podstawie art. 60 § 6 pkt 4 kk – 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

- J. W. (2), M. G. i A. B. po 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,

39. Oskarżonych J. K. i J. W. (1) uznał za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku i za to przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk i art. 60 § 6 pkt 3 kk wymierzył im kary po 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 kk kary po 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

40. Oskarżonych J. K. i J. W. (1) uznał za winnych popełnienia zarzucanych im czynów opisanych w pkt. VII, XIV, LIV, LXII, LXXI, LXXIV części wstępnej wyroku i za to, przy przyjęciu, że czynów tych dopuścili się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk i art. 91 § 1 kk wymierzył im kary po 1 (jednym) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 kk kary po 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

41. Oskarżonych J. K. i J. W. (1) uznał za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w pkt. XVIII części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk wymierzył im kary po 1 (jednym) roku pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 kk kary po 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

42. Oskarżonych J. K. i J. W. (1) uznał za winnych popełnienia zarzucanych im czynów opisanych w pkt. XXI, XXXVI, LI części wstępnej wyroku i za to, przy przyjęciu, że czynów tych dopuścili się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 91 § 1 kk wymierzył im kary po 1 (jednym) roku i 2 (dwóch) miesiącach pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 kk kary po 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

43. Oskarżonych J. K. i J. W. (1) uznał za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w pkt. XXXIX części wstępnej wyroku i za to przy zastosowaniu art. 60 § 3 kk na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk i art. 60 § 6 pkt 3 kk wymierzył im kary po 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 kk kary po 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

44. Oskarżonych J. K. i J. W. (1) uznał za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w pkt. LX części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk wymierzył im kary po 1 (jednym) roku pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 kk kary po 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

45. Na podstawie art. 85 § 1 kk, art. 86 § 1 kk, art. 91 § 2 kk orzeczone wobec oskarżonych J. K. i J. W. (1) kary pozbawienia wolności połączył i orzekł kary łączne po 2 (dwa) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,

46. Na podstawie art. 85 § 1 kk, art. 86 § 1 i 2 kk, art. 91 § 2 kk orzeczone wobec oskarżonych J. K. i J. W. (1) kary grzywny połączył i orzekł kary łączne po 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

47. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonych J. K. i J. W. (1) z tytułu popełnionych przestępstw w kwotach po 117.000 (sto siedemnaście) złotych,

48. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym okresy zatrzymania i tymczasowego aresztowania:

- J. K. od dnia 19 stycznia 2012r. do dnia 05 czerwca 2012r.,

- J. W. (1) od dnia 18 października 2011r. do dnia 05 czerwca 2012r.,

49. Oskarżonego **M. R. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. V części wstępnej wyroku i przy zastosowaniu art. 60 § 3 kk na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk, i art. 60 § 6 pkt 3 kk wymierzył mu karę 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 kk karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

50. Oskarżonego M. R. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt IX części wstępnej wyroku i przy zastosowaniu art. 60 § 3 kk na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk, i art. 60 § 6 pkt 4 kk wymierzył mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

51. Oskarżonego M. R. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XVI części wstępnej wyroku i przy zastosowaniu art. 60 § 3 kk na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk, i art. 60 § 6 pkt 3 kk wymierzył mu karę 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 kk karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

52. Oskarżonego M. R. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. XX części wstępnej wyroku i przy zastosowaniu art. 60 § 3 kk na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk, i art. 60 § 6 pkt 3 kk wymierzył mu karę 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 kk karę 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

53. Oskarżonego M. R. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. XXIII części wstępnej wyroku i przy zastosowaniu art. 60 § 3 kk na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk, i art. 60 § 6 pkt 4 kk wymierzył mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

54. Oskarżonego M. R. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. XXVI części wstępnej wyroku i przy zastosowaniu art. 60 § 3 kk na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk, i art. 60 § 6 pkt 4 kk wymierzył mu karę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

55. Oskarżonego M. R. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. XLIV części wstępnej wyroku i przy zastosowaniu art. 60 § 3 kk na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk, i art. 60 § 6 pkt 4 kk wymierzył mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

56. Oskarżonego M. R. (1) uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. XXX, XXXIII części wstępnej wyroku po ustaleniu, że czynów tych dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk i przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk i art. 60 § 6 pkt 4 kk wymierzył mu karę 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

57. Oskarżonego M. R. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. LXVII części wstępnej wyroku i przy zastosowaniu art. 60 § 3 kk na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk, i

art. 60 § 6 pkt 4 kk wymierzył mu karę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

58. Oskarżonego M. R. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. LXXIII części wstępnej wyroku i przy zastosowaniu art. 60 § 3 kk na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk, i art. 60 § 6 pkt 4 kk wymierzył mu karę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

59. Na podstawie art. 85 § 1 kk, art. 86 § 1 kk, art. 91 § 2 kk, przy zastosowaniu art. 60 § 3 kk, orzeczone wobec oskarżonego M. R. (1) kary pozbawienia wolności połączył i orzekł karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

60. Na podstawie art. 85 § 1 kk, art. 86 § 1 i 2 kk, art. 91 § 2 kk, przy zastosowaniu art. 60 § 3 kk, orzeczone wobec oskarżonego M. R. (1) kary grzywny połączył i orzekł karę łączną 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

61. Na podstawie art. 60 § 5 kk, art. 69 § 2 kk, 73 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. R. (1) kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 6 (sześciu) lat oddając oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

62. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego M. R. (1) z tytułu popełnionych przestępstw w kwocie 3000 (trzy tysiące) złotych,

63. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu M. R. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 18 lipca 2011r. do dnia 16 sierpnia 2011r.,

64. Oskarżonego **J. W. (2)** uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt. XXVII, XXXI, XXXIV, XLV, XLIX, LVIII, LXVIII, LXX części wstępnej wyroku po ustaleniu, że czynów tych dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 kk karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 10 (dziesięć) złotych,

65. Oskarżonego **J. W. (2)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. XLI części wstępnej wyroku na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 kk 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 10 (dziesięć) złotych,

66. Na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk, art. 91 § 2 kk, w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. orzeczone wobec oskarżonego **J. W. (2)** kary pozbawienia wolności połączył i orzekł karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

67. Na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 i 2 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. orzeczone wobec oskarżonego **J. W. (2)** kary grzywny połączył i orzekł karę łączną 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 10 (dziesięć) złotych,

68. Na podstawie art. 69 § 1, 2 i 3 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk, art. 73 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **J. W. (2)** kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 5 (pięciu) lat oddając oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

69. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego **J. W. (2)** z tytułu popełnionych przestępstw

w kwocie 3000 (trzy tysiące) złotych,

70. Na podstawie art. 63 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu J. W. (2) okres zatrzymania w dniu 18 lipca 2011r.,

71. Oskarżonego **M. G.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. XXXV części wstępnej wyroku na podstawie art. 291 § 1 kk w zw.

z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 kk karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,

72. Oskarżonego M. G. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. XXXVIII części wstępnej wyroku na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 kk karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,

73. Oskarżonego M. G. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. XLII części wstępnej wyroku na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 kk karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,

74. Oskarżonego M. G. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. XLVII części wstępnej wyroku na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 kk karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,

75. Na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. orzeczone wobec oskarżonego M. G. kary pozbawienia wolności połączył i orzekł karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

76. Na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 i 2 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. orzeczone wobec oskarżonego M. G. kary grzywny połączył i orzekł karę łączną 150 (sto dwadzieścia) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,

77. Na podstawie art. 69 § 1,2,3 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk, art. 73 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. G. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 5 (pięciu) lat oddając oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

78. Na podstawie art. 45 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego M. G. z tytułu popełnionych przestępstw w kwocie 2000 (dwa tysiące) złotych,

79. Na podstawie art. 63 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu M. G. okres zatrzymania w dniu 06 września 2011r.,

80. Oskarżonego **A. B.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. XXXV części wstępnej wyroku na podstawie art. 291 § 1 kk w zw.

z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 kk karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,

81. Oskarżonego A. B. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. XXXVIII części wstępnej wyroku na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do

dnia 30 czerwca 2015r. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 kk karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,

82. Oskarżonego A. B. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. XLII części wstępnej wyroku na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 kk karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,

83. Oskarżonego A. B. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt. XLVI części wstępnej wyroku na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 65 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 kk karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,

84. Na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk, w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. orzeczone wobec oskarżonego A. B. kary pozbawienia wolności połączył i orzekł karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

85. Na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 i 2 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. orzeczone wobec oskarżonego A. B. kary grzywny połączył i orzekł karę łączną 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,

86. Na podstawie art. 69 § 1,2,3 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk, art. 73 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego A. B. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 5 (pięciu) lat oddając oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

87. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego A. B. z tytułu popełnionych przestępstw w kwocie 2000 (dwa tysiące) złotych,

88. Na podstawie art. 63 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu A. B. okres zatrzymania w dniu 18 lipca 2011r.,

89. Oskarżonego **C. S.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. VI części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 kk karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

90. Na podstawie art. 69 § 1,2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk, art. 73 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego C. S. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat oddając oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

91. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego C. S. z tytułu popełnionego przestępstwa w kwocie 1000 (tysiąc) złotych,

92. Oskarżonego **S. S. (I)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. X części wstępnej wyroku eliminując z kwalifikacji prawnej art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 kk karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

93. Oskarżonego **S. S. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. LXXVII części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 263 § 2 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

94. Na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk, w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. orzeczone wobec oskarżonego **S. S. (1)** kary pozbawienia wolności połączył i orzekł karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

95. Na podstawie art. 69 § 1, 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk, art. 73 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **S. S. (1)** kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 4 (czterech) lat oddając oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

96. Na podstawie art. 63 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu **S. S. (1)** okres zatrzymania w dniu 06 września 2011r.,

97. Oskarżonego **Z. S.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XI części wstępnej wyroku eliminując z kwalifikacji prawnej art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 272 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

98. Na podstawie art. 69 § 1, 2 kk, art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **Z. S.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat,

99. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności, w razie jej zarządzenia, zaliczył oskarżonemu **Z. S.** okres zatrzymania w dniu 18 lipca 2011r.,

100. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego **Z. S.** z tytułu popełnionego przestępstwa w kwocie 1000 (tysiąc) złotych,

101. Oskarżonego **K. N.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XIII części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 65 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 kk karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,

102. Oskarżonego **K. N.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XXIV części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 kk karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,

103. Oskarżonego **K. N.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. L części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 65 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 kk karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,

104. Na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk, w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. orzeczone wobec oskarżonego **K. N.** kary pozbawienia wolności łączy i orzeka karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

105. Na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 i 2 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. orzeczone wobec oskarżonego **K. N.** kary grzywny połączył i orzekł karę łączną 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,

106. Na podstawie art. 69 § 1,2,3 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk, art. 73 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego K. N. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 5 (pięciu) lat oddając oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

107. Na podstawie art. 63 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu K. N. okres zatrzymania w dniu 27 października 2011r.,

108. Oskarżonego **J. F.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XVII części wstępnej wyroku z tą zmianą, że przedmiotowy pojazd marki L. (...) nabył za kwotę 60.000 zł i za to na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 kk karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 40 (czterdzieści) złotych każda stawka,

109. Na podstawie art. 69 § 1, 2 kk, art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego J. F. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 (dwóch) lat,

110. Oskarżonego **P. Ż.** uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt. XXVIII i LIX części wstępnej wyroku

z tym ustaleniem, że czynów tych dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 kk karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 10 (dziesięć) złotych każda stawka,

111. Na podstawie art. 69 § 1,2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego P. Ż. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 5 (pięciu) lat,

112. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego P. Ż. z tytułu popełnionych przestępstw w kwocie 1000 (tysiąc) złotych,

113. Na podstawie art. 63 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu P. Ż. okres zatrzymania w dniu 17 sierpnia 2011r.,

114. Oskarżonego **W. W.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. LIII części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 64 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

115. Na podstawie art. 69 § 1, 2 kk, art. 70 § 1 kk, art. 73 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego W. W. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat oddając oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

116. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu W. W. okres zatrzymania w dniu 21 lipca 2011r.,

117. Oskarżonego **J. N.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. LVI części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 kk karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 40 (czterdzieści) złotych,

118. Oskarżonego J. N. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. LXXVI części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 300 § 2 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

119. Na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk, w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. orzeczone wobec oskarżonego J. N. kary pozbawienia wolności łączy i orzeka karę łączną 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
120. Na podstawie art. 69 § 1, 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego J. N. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 5 (pięciu) lat,
121. Na podstawie art. 63 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu J. N. okres zatrzymania w dniu 18 lipca 2011r.,
122. Oskarżoną **A. S.** uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w pkt. LXIV części wstępnej wyroku eliminując z kwalifikacji prawnej art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
123. Na podstawie art. 69 § 1,2 kk, art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej A. S. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 (dwóch) lat,
124. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżoną A. S. z tytułu popełnionego przestępstwa w kwocie 400 (czteryście) złotych,
125. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności, w razie jej zarządzenia, zaliczył oskarżonej A. S. okres zatrzymania w dniu 18 lipca 2011r.,
126. Oskarżonego **R. K.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. LXV części wstępnej wyroku eliminując z kwalifikacji prawnej art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 64 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności a na podstawie art. 33 § 2 kk karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 10 (dziesięć) złotych,
127. Na podstawie art. 69 § 1, 2 kk, art. 70 § 1 kk, art. 73 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego R. K. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat oddając oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,
128. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. (w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. co do oskarżonego C. S.) zobowiązał oskarżonych T. K. (1), M. R. (1), C. S., J. K. i J. W. (1) do solidarnego naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego A. K. (1) kwoty 80.000 (osiemdziesięciu) tysięcy złotych,
129. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. (w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. co do oskarżonego K. N.) zobowiązał oskarżonych T. K. (1), A. J. i K. N. do solidarnego naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego L. Ż. kwoty 95.000 (dziewięćdziesiąt pięć) tysięcy złotych,
130. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. (w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. co do oskarżonego J. W. (2)) zobowiązał oskarżonych T. K. (1), M. R. (1) i J. W. (2) do solidarnego naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. K. (2) kwoty 106.000 (sto sześć) tysięcy złotych,
131. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. (w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. co do oskarżonych J. W. (2) i K. N.) zobowiązał oskarżonych T. K. (1), A. J., J. W. (2) i K. N. do solidarnego naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego T. A. kwoty 65.000 (sześćdziesiąt pięć) tysięcy złotych,
132. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonych T. K. (1), A. J., W. W., J. K. i J. W. (1) do solidarnego naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych T. S. i Z. P. kwoty 104.000 (sto cztery) tysiące złotych,

133. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. (w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. co do oskarżonego J. W. (2) i P. Ż.) zobowiązał oskarżonych T. K. (1), J. W. (2) i P. Ż. do solidarnego naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. P. (1) kwoty 49.000 (czterdzieści dziewięć) tysięcy złotych,

134. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonych T. K. (1), A. J., J. K. i J. W. (1) do solidarnego naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego T. B. kwoty 72.000 (siedemdziesiąt dwa) tysiące złotych,

135. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. (w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. co do oskarżonego J. W. (2)) zobowiązał oskarżonych T. K. (1), A. J. i J. W. (2) do solidarnego naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej M. K. (1) (C.) kwoty 28.500 (dwadzieścia osiem tysięcy pięćset) złotych,

136. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. (w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. co do oskarżonego J. W. (2)) zobowiązał oskarżonych T. K. (1), A. J., J. W. (2) i M. R. (1) do solidarnego naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego G. K. kwoty 29.800 (dwadzieścia dziewięć tysięcy osiemset) złotych,

137. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił osobie uprawnionej – pokrzywdzonemu S. L. dowody rzeczowe opisane w rejestrze dowodów rzeczowych na k. 15.186 akt pod poz. 122,123 i 124 w postaci samochodu osobowego marki M. (...) o nr (...) i nr rej. (...) wraz z oryginałem dowodu rejestracyjnego serii (...) i dwoma kompletami kluczyków z logo (...) z imobilajzerem przechowywanym za zobowiązaniem u E. K.,

138. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. (2) kwotę 1623,60 zł (w tym 303,60 zł podatku Vat) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. Ż. z urzędu,

139. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. (2) kwotę 6.927,20 zł (w tym 1297,20 zł podatku Vat) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A. J. z urzędu,

140. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Ł. kwotę 6.927,20 zł (w tym 1297,20 zł podatku Vat) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu T. K. (1) z urzędu,

141. Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonych T. K. (1), A. J., M. R. (1), Z. S., P. Ż., W. W., A. S. w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w postaci wydatków poniesionych przez Skarb Państwa wymierzając im opłaty:

- T. K. (1) – 4720zł

- A. J. – 4720 zł,

-M. R. (1) – 2100 zł,

-Z. S. – 120 zł,

-P. Ż. – 500 zł,

-W. W. – 180 zł,

- A. S. – 120 zł,

142. Na podstawie art. 627 kpk i art. 633 kpk zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe i wymierzył im opłaty:

- J. K. – koszty sądowe w 15,05 % części i opłatę w kwocie 2200 zł,

- J. W. (1) – koszty sądowe w 15,05% części i opłatę w kwocie 2200 zł,

- J. W. (2) – koszty sądowe w 10,75% części i opłatę w kwocie 540 zł,
- M. G. – koszty sądowe w 5,4% części i opłatę w kwocie 1800 zł,
- A. B. – koszty sądowe w 5,4 % części i opłatę w kwocie 1800 zł,
- C. S. – koszty sądowe w 1,07% części i opłatę w kwocie 900 zł,
- S. S. (1) – koszty sądowe w 2,15% części i opłatę w kwocie 900 zł,
- K. N. – koszty sądowe w 3,23% części i opłatę w kwocie 2300 zł,
- J. F. – koszty sądowe w 1,07% części i opłatę w kwocie 980 zł,
- J. N. – koszty sądowe w 2,15% części i opłatę w kwocie 1100 zł,
- R. K. – koszty sądowe w 1,07 % części i opłatę w kwocie 380 zł.

Powyższy wyrok zaskarżyli: obrońca oskarżonego T. K. (1), obrońcy oskarżonego J. W. (1), J. K., M. R. (1), obrońca oskarżonego J. W. (2), obrońca oskarżonego J. F. oraz Prokurator Regionalny w Szczecinie.

Obrońca oskarżonego T. K. (1) zaskarżył powyższy wyrok w punkcie 25, tj. w zakresie orzeczonego, na rzecz Skarbu Państwa, przepadku korzyści majątkowej. Skarżący wyrokowi temu, w zaskarżonej części zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę polegający na uznaniu, iż T. K. (1), z popełnionych przestępstw, uzyskał korzyść majątkową w wysokości 407.750 zł, mimo, iż z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż oskarżony z kwoty tej uiszczył, innym oskarżonym, łącznie 247.400 zł, a tym samym faktycznie uzyskana przez T. K. (1) korzyść majątkowa wynosi 160.350 zł.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o :

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 25 poprzez orzeczenie przepadku, na rzecz Skarbu Państwa, korzyści majątkowej, uzyskanej przez oskarżonego T. K. (1) z tytułu popełnionych przestępstw, w kwocie 160.350 zł,
- 2) zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Ł. kosztów obrony z urzędu za postępowanie apelacyjne albowiem nie zostały one opłacone ani w całości ani też w części.

Obrońca oskarżonego J. W. (1) – adw. R. A. powyższy wyrok zaskarżył na korzyść oskarżonego w części dotyczącej:

- wysokości wymierzonej J. W. (1) kary łącznej pozbawienia wolności,
- odstąpienia od warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec J. W. (1) kary łącznej pozbawienia wolności,
- przypisania oskarżonemu J. W. (1) w zakresie przypisanych mu czynów działania w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej określonej w art. 65 § 1 k.k.

Skarżący podniósł zarzuty:

1. rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego J. W. (1) kary łącznej pozbawienia wolności, wyrażającej się w wymierzeniu kary przewyższającej 2 lata pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, podczas gdy postawa oskarżonego w toku procesu, a także jego właściwości i warunki osobiste uzasadniają wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,
2. obraży przepis art. 65 § 1 k.k. poprzez błędną wykładnię tego przepisu do ustalonego w sprawie sposobu postępowania J. W. (1), w szczególności poprzez ustalenie, że stała współpraca z oskarżonymi T. K. (1)

i A. J. jest równoznaczna z działaniem w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, pomimo iż J. W. (1) dokonywał kradzieży samochodów wspólnie z oskarżonym J. K. niezależnie od działalności prowadzonej przez T. K. (1) i A. J., sam wybierał czas, miejsce kradzieży i rodzaj pojazdu, posiadał własne narzędzia do dokonywania przestępstw, otrzymywał wynagrodzenie po sprzedaży konkretnego pojazdu, poszczególne kradzieże miały charakter autonomiczny i co do zasady niezależny od ewentualnego zamówienia ze strony grupy przestępczej, oskarżony nie pozostawał w żadnych relacjach zależności lub podporządkowania od A. J. lub T. K. (1), a jego współpraca z tymi oskarżonymi nie miała charakteru współdziałania opartego o ustalone wcześniej zasady.

Tak podnosząc, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynów przypisanych J. W. (1) elementu działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, obniżenie wysokości orzeczonej wobec J. W. (1) kary łącznej do 2 lat pozbawienia wolności oraz o warunkowe zawieszenie wykonania tej kary tytułem próby na okres lat 5.

Obrońca oskarżonych J. W. (1), J. K., M. R. (1) – adw. K. K. (2) zaskarżył powyższy wyrok w części tj. w stosunku do oskarżonego J. W. (1) i J. K. w pkt 38-47 dyspozytywnej części wyroku, z tym, że w zakresie pkt. III, VII, XVIII, XXI, XXXIX, LXII, LXXI części wstępnej wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu tych czynów, iż oskarżeni działali w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej oraz w stosunku do oskarżonego M. R. (1) w pkt. 38, 128, 130 i w pkt 49-58 dyspozytywnej części wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej na korzyść ww. oskarżonych.

Zaskarżanemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. :

– art. 258 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie przez wyrażenie poglądu, iż oskarżeni J. W. (1), J. K., M. R. (1) dopuścili się przestępstwa opisanego w ww. przepisie, podczas gdy z dokładnej analizy okoliczności przedmiotowej sprawy wynika, że popełniane przez nich przestępstwa zostały zrealizowane w ramach zwykłego współsprawstwa, a ich zachowanie nie wypełniało znamion udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, a co najwyżej mogło mieć charakter współdziałania z grupą o ile takowa w ogóle funkcjonowała;

2. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. : 46 § 1 k.k. w zw. art. 49 § 1 k.p.k. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie przez uznanie, iż osoby, których dobro prawne w postaci mienia zostało bezpośrednio naruszone przez sprawcę dokonanych na ich szkodę czynów kwalifikowanych z art. 279 k.k. lub 278 k.k. są również pokrzywdzonymi przez przestępstwa przypisywane M. R. (1) zakwalifikowane z art. 291 § 1 k.k. gdzie w tym przypadku brak jest elementu bezpośredniości w zagrożeniu lub naruszeniu dobra prawnego, o którym mowa w art. 49 § 1 k.p.k. oraz wyrażenie poglądu, iż zasadnym jest nałożenie na oskarżonego M. R. (1) solidarnie z innymi współoskarżonymi obowiązku naprawienia szkody na rzecz A. K. (1) w kwocie 80.000 zł oraz na rzecz M. K. (2) w kwocie 106.000 zł podczas gdy powyżsi nie są osobami pokrzywdzonymi wskutek przestępstwa popełnionego przez oskarżonego M. R. (1), obowiązek naprawienia szkody może zostać nałożony w celu naprawiania szkody, która została wyrządzona przestępstwem, M. R. (1) w odróżnieniu do pozostałych współoskarżonych odniósł bardzo niską korzyść majątkową z tytułu popełnionych przestępstw tj. 3.000 zł;

3. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia:

– art. 2 § 1 pkt 1 § 2, art. 4, art. 5 § 2, art. 7 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez dowolną, lakoniczną i jednostronną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego z pominięciem okoliczności dla oskarżonych korzystnych, w tym:

[w zakresie czynu opisanego w pkt 38 części dyspozytywnej wyroku oraz wyeliminowania z opisu poszczególnych czynów dokonanych przez oskarżonych, iż dokonując ich działali oni w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej]

-oskarżeni J. W. (1), J. K., M. R. (1) nie mieli świadomości istnienia grupy przestępczej, w skład której mieli wchodzić, co potwierdzają ich stanowcze, spójne i konsekwentne wyjaśnienia,

-ww. oskarżeni nie mieli zamiaru działania w ramach tej grupy,

-brak jakiegokolwiek hierarchii i zależności pomiędzy członkami z których składać się miała rzekoma grupa przestępcza opisywana przez Sąd I instancji,

-brak struktur oraz uznania przez oskarżonych określonego kierownictwa, pod które oskarżeni mieliby się podporządkować,

-brak długofalowego określenia sposobu działania oraz ustalonych zasad partycypacji w zyskach lub stratach grupy,

-bezpodstawne pominięcie wyjaśnień oskarżonych J. W. (1)

i J. K., w których wskazywali oni, że nikt ich nigdzie nie wysyłał w celu dokonywania kradzieży, oraz że oskarżony T. K. (1) i A. J. nabywali od nich uprzednio skradzione pojazdy bez względu na to czy wcześniej sugerowali im jaki pojazd ich interesuje,

-faktu, iż oskarżeni J. W. (1) i J. J. K. pracowali na swoich narzędziach, sami wybierali pojazdy i określali miejsce kradzieży,

-faktu, iż oskarżony J. W. (1) i J. K. przyznali się, iż dokonali oni kradzieży pojazdów w czerwcu 2015 r. nie współpracując z osobami, które miały wchodzić w skład rzekomej zorganizowanej grupy wskazywanej przez Sąd I instancji w niniejszym postępowaniu;

[w zakresie czynów opisanych w pkt XIV, XXXVI, LI, LIV, LX, LXXIV części wstępnej wyroku]

-bezkrytyczne przyjęcie za w pełni wiarygodne wyjaśnień współoskarżonych T. K. (1) i A. J. w zakresie pomawiania oskarżonych J. W. (1), J. K., iż dokonali oni kradzieży pojazdów opisanych w pkt XIV, XXXVI, LI, LIV, LX, LXXIV części wstępnej wyroku,

-faktu, że wyjaśnienia współoskarżonych T. K. (1) i A. J. w zakresie pomawiania oskarżonych o dokonanie ww. kradzieży nie znajdują odzwierciedlenia w pozostałym wiarygodnym i jednoznacznym materialnie dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie,

-udział T. K. (1) i A. J., w przestępnym procederze polegającym na handlu kradzionymi samochodami, co spowodowało, iż mieli oni interes w tym by pomawiać oskarżonych bowiem liczyli oni na łagodniejszy wymiar kary ze względu na swoją postawę w trakcie niniejszego postępowania, co też uzyskali,

-praktyczne pominięcie wyjaśnień oskarżonych J. W. (1), J. K. w zakresie w jakim wskazywali, iż nie dokonali ww. kradzieży, wskazywanie przez nich, że nie pamiętają w ogóle okoliczności w jakich mieliby oni wejść w posiadanie ww. pojazdów nie jest równoznaczne z przyznaniem się do ich kradzieży,

-wewnętrzna sprzeczność wyjaśnień oskarżonego T. K. (1), który zmieniał swoje wyjaśnienia w trakcie niniejszego postępowania,

-uprzednia karalność T. K. (1) i A. J.,

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, poprzez uznanie, że oskarżeni J. W. (1), J. K. dokonali czynów zabronionych opisanych w pkt XIV, XXXVI, LI, LIV, LX, LXXIV części wstępnej wyroku podczas gdy ww. oskarżeni nie dokonali powyższych czynów zabronionych;

5. alternatywnie z daleko posuniętej ostrożności procesowej zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: rażąco niewspółmierność kary polegającą na tym, że orzeczona w stosunku do oskarżonego J. W. (1) i J. K. zasadnicza kara łączna 2 lat

i 6 miesięcy pozbawienia wolności i łącznej kary grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 30 zł, stoją

w sprzeczności do celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, do wagi czynu, którego dopuścili się oskarżeni, oraz w relacji do celów, jakie kara ta winna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania, motywacji i sposobu zachowania się oskarżonego, rozmiaru ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunków osobistych oskarżonych, ich sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa, ich postawa w trakcie postępowania oraz uprzednia niekaralność w sytuacji gdy kara roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat spełni wszystkie ustawowo określone cele kary.

Wskazując na powyższe zarzuty, skarżący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych M. R. (1), J. W. (1) i J. K. od czynu opisanego w pkt 38 dyspozytywnej części wyroku,

2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych J. W. (1) i J. K. od zarzucanych im czynów opisanych

w pkt XIV, XXXVI, LI, LIV, LX, LXXIV części wstępnej wyroku,

3. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynów wskazanych w pkt III, VII, XVIII, XXI, XXXIX, LXII, LXXI części wstępnej wyroku i w pkt 49-58 części dyspozytywnej wyroku, iż oskarżeni działali w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej,

4. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie pkt 128 i 130 części dyspozytywnej wyroku,

5. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonych J. W. (1) i J. K. łącznej kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby w wymiarze 5 lat i łącznej kary grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 15 zł.

Prokurator Regionalny w Szczecinie zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonych J. K.

i J. W. (1), tj. w pkt 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44 i 45 wyroku, zarzucając:

1. rażąco niewspółmierność kar wymierzonych J. K., polegającą na orzeczeniu kar rażąco łagodnych pozbawienia wolności za zarzucone mu przestępstwa wskazane w punktach III, XVIII, XXXIX i LX części wstępnej wyroku (punkty 39, 41, 43, 44 części dyspozytywnej wyroku), ciąg przestępstw składający się z czynów opisanych w punktach VII, XIV, LIV, LXII, LXXI, LXXIV części wstępnej wyroku (punkt 40 części dyspozytywnej wyroku) oraz ciąg przestępstw składający się z czynów opisanych w punktach XXI, XXXVI, LI części wstępnej wyroku (punkt 42 części dyspozytywnej wyroku), co w konsekwencji spowodowało wymierzenie rażąco łagodnej kary łącznej pozbawienia wolności w rozmiarze 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy, podczas gdy znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów zabronionych przypisanych oskarżonemu, stopień ich zawinienia, a także wzgląd na cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara powinna osiągnąć w stosunku do skazanego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa uzasadniają wymierzenie jednostkowych kar surowszych i surowszej kary łącznej,

2. rażąco niewspółmierność kar wymierzonych J. W. (1), polegającą na orzeczeniu kar rażąco łagodnych pozbawienia wolności za zarzucone mu przestępstwa wskazane w punktach III, XXXIX i LX części wstępnej wyroku (punkty 39, 43 i 44 części dyspozytywnej wyroku) oraz ciąg przestępstw składający się z czynów opisanych w punktach VII, XIV, LIV, LXII, LXXI, LXXIV części wstępnej wyroku (punkt 40 części dyspozytywnej wyroku), co w konsekwencji spowodowało wymierzenie rażąco łagodnej kary łącznej pozbawienia wolności

w rozmiarze 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy, podczas gdy znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów zabronionych przypisanych oskarżonemu, stopień ich zawinienia, a także wzgląd na cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara powinna osiągnąć w stosunku do skazanego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa uzasadniają wymierzenie jednostkowych kar surowszych i surowszej kary łącznej,

3. obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 60 § 3 kk poprzez jego niezastosowanie przy wymiarze oskarżonemu J. W. (1) kary za czyny opisane

w punkcie XVIII części wstępnej wyroku (punkt 41 części dyspozytywnej wyroku) oraz składających się na ciąg przestępstw w zakresie czynów opisanych w punktach XXI, XXXVI, LI części wstępnej wyroku (punkt 42 części dyspozytywnej wyroku), podczas gdy analiza materiału dowodowego, a zwłaszcza wyjaśnień oskarżonego prowadzi do wniosku, że wymieniony ujawnił wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstw oraz istotne okoliczności ich popełnienia, co winno spowodować zastosowanie wobec niego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, a w konsekwencji kar łagodniejszych za wyżej opisane czyny,

4. obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 kk poprzez jego bezpodstawne zastosowanie, polegające na przywołaniu tego przepisu, przewidującego zaostrzenie kary, w podstawie wymiaru kary wobec oskarżonych J. W. (1) i J. K. za czyny opisane w punkcie III części wstępnej wyroku (punkt 39 części wstępnej wyroku) oraz punkcie XXXIX (punkt 43 części dyspozytywnej wyroku), przy jednoczesnym zastosowaniu przepisu art. 60 § 3 kk, na podstawie którego Sąd zasadnie nadzwyczajnie złagodził wymierzoną oskarżonym karę, podczas gdy przepis art. 57 § 2 kk w przypadku zbiegu podstaw nadzwyczajnego złagodzenia i obostrzenia kary nakazuje zastosowanie jednej z tych instytucji.

Tak zarzucając, skarżący wniósł o:

1. uchylenie rozstrzygnięcia opisanego w punkcie 45 części dyspozytywnej wyroku dotyczącego orzeczonych wobec J. K. i J. W. (1) kar łącznych pozbawienia wolności,

2. zmianę zaskarżonego wyroku w punktach wskazanych niżej i wymierzenie oskarżonym J. K. i J. W. (1) kar jednostkowych pozbawienia wolności za poszczególne zarzucane im przestępstwa:

- za czyn opisany punkcie III części wstępnej wyroku (podstawa wymiaru kary określona w punkcie 39 części dyspozytywnej wyroku) z wyeliminowaniem przepisu art. 65 § 1 kk - kar po 11 (jedenaście) miesięcy pozbawienia wolności,

- za składające się na ciąg przestępstw czyny opisane w punktach VII, XIV, LIV, LXII, LXXI, LXXIV części wstępnej wyroku (podstawa wymiaru kary określona w punkcie 40 części dyspozytywnej wyroku):

wobec J. K. - kary 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz wobec J. W. (1) - kary 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie XVIII części wstępnej wyroku (podstawa wymiaru kary określona punkcie 41 części dyspozytywnej wyroku):

wobec J. K. - kary 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz

wobec J. W. (1) - przy zastosowaniu art. 60 § 3 kk, z wyeliminowaniem art. 65 § 1 kk i z powołaniem przepisu art. 60 § 6 pkt 3 kk - kary 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za składające się na ciąg przestępstw czyny opisane w punktach XXI, XXXVI, LI części wstępnej wyroku (podstawa wymiaru kary określona w punkcie 42 części dyspozytywnej wyroku):

wobec J. K. - kary 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz

wobec J. W. (1) przy zastosowaniu art. 60 § 3 kk, z wyeliminowaniem art. 65 § 1 kk i z powołaniem przepisu art. 60 § 6 pkt 3 kk - kary 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie XXXIX (podstawa wymiaru kary określona w punkcie 43 części dyspozytywnej wyroku) z wyeliminowaniem przepisu art. 65 § 1 k.k. - kar po 11 (jedenaście) miesięcy pozbawienia wolności,

- za czyn opisany w punkcie LX (podstawa wymiaru kary określona punkcie 44 części dyspozytywnej wyroku) - kar po 1 (jednym) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

3. wymierzenie na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk i art. 91 § 2 kk kar łącznych:

wobec J. K. - kary łącznej 4 (czterech) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz

wobec J. W. (1) - kary łącznej 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości na korzyść oskarżonego J. W. (2) jego obrońca. Skarżący zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez stwierdzenie uczestniczenia przez oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej, gdy materiał dowodowy pokazuje, iż J. W. (2) nic nie wiedział

o działaniach grupy, nie znał pochodzenia aut i co równie istotne nie uczestniczył proporcjonalnie w wynagrodzeniu uzyskiwanym przez grupę (stała stawka za wynajęcie garażu), co pokazuje jedynie instrumentalne wykorzystanie oskarżonego przez inne osoby,

2. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez uznanie świadomości oskarżonego w zakresie przestępczego celu wynajęcia garażu w sytuacji, gdy okoliczności sprawy nie pozwalają na taką konstatację, albowiem oskarżony został wprowadzony w błąd przez swojego znajomego, a okoliczność zwykłego naprawiania sprowadzanych z zagranicy aut sama w sobie nie mogła budzić podejrzeń,

3. niesłuszne zastosowanie środka karnego w postaci przepadku korzyści majątkowej w kwocie 3.000 złotych, a tym samym uznanie, że oskarżony uzyskał korzyść

w takiej właśnie kwocie w sytuacji, gdy w najmniej korzystnym dla oskarżonego przypadku otrzymał on wynagrodzenie nie wyższe niż 800 złotych – po 200 złotych za wynajęcie warsztatu na czas naprawy 4 samochodów,

4. obrazę art. 46 § 1 kk, wyrażającą się w zasądzeniu na jego podstawie od J. W. (2) oskarżonego o czyn z art 291 § 1 kk, obowiązku naprawienia szkody

w łącznej wysokości 278.300 złotych wyrządzonej w rzeczywistości przez ustalone osoby przestępstwem kradzieży, co wynikało z błędnej wykładni przepisu art. 46 § 1 kk.

Tak zarzucając, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu zarzutów, ewentualnie o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie przestępczej i jednoczesne uchylene obowiązków naprawienia szkody.

Obrońca oskarżonego J. F. zaskarżył wyżej wymieniony wyrok w całości, zarzucając:

1. mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę wyroku, a polegający na ustaleniu, że oskarżony J. F. swoim działaniem wypełnił znamiona występku z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. polegającego na działaniu wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym T. K. (1), A. J. i inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wiedząc, że pojazd Marki L. (...) o znacznej wartości 60.000 euro tj. 239.562,00 zł pochodzi z czynu zabronionego, nabył go za kwotę 60.000 zł, a następnie korzystał z niego, podczas

gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz zasad logicznego rozumowania wynika, iż oskarżony nie miał wiedzy o pochodzeniu pojazdu i nie mógł mieć żadnych podejrzeń co do dokonania przez oskarżonych T. K. (1) i A. J. czynu zabronionego;

2. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:

a) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 1 pkt 1, § 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, polegającą na nieobiektywnym uznaniu, na podstawie zeznań praktycznie jednej osoby – głównego oskarżonego w sprawie – T. K. (1), że oskarżony był świadom, iż samochód pochodził z czynu zabronionego i kupił go po zaniżonej cenie 60.000 zł podczas gdy zeznania te nie stanowią jednoznacznego dowodu i nie znajdują potwierdzenia w pozostałym zebranym w sprawie materiale dowodowym w postaci wyjaśnień oskarżonego J. F., A. J., zeznań świadków A. F., K. D., a także dowodów

z dokumentów o wysokości uiszczonej przez oskarżonego akcyzie od kwoty 90.000 zł, likwidacji lokaty bankowej oraz umowy zawartej między stronami, a ponadto postawa oskarżonego T. K. (1), który zmieniał swoje zeznania rozbudowując je w trakcie toczącego się postępowania, świadczy, iż jest osobą niewiarygodną;

b) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy wyjaśnienia głównego oskarżonego T. K. (1) na których Sąd oparł ustalenia faktyczne nasuwały nie dających się rozstrzygnąć wątpliwości, jak choćby w zakresie zmiany treści zeznań w trakcie postępowania karnego na niekorzyść oskarżonego J. F., czy też brak ich zborności z zeznaniami drugiego z głównych oskarżonych A. J., co powinno doprowadzić do rozstrzygnięcia tych wątpliwości na korzyść oskarżonego J. F..

Mając powyższe zarzuty na uwadze, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego J. F. od zarzuczonego mu czynu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności rozważeniu i ocenie poddana zostanie apelacja złożona przez obrońcę oskarżonego T. K. (1), kolejno zaś środki zaskarżenia złożone

w stosunku do oskarżonych J. W. (1) i J. K. – zarówno przez ich obrońców jak i prokuratora. Kolejno apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego M. R. (1), obrońcę oskarżonego J. W. (2) oraz obrońcę oskarżonego J. F..

Apelacja obrońcy oskarżonego **T. K. (1)** zasługiwała w całości na uwzględnienie, przy czym jak wynika z analizy uzasadnienia skarżonego wyroku, Sąd I instancji dostrzegł wskazywane przez obrońcę uchybienie.

Przede wszystkim wskazać należy, iż nie budzi wątpliwości, że przypadek korzyści majątkowej albo jej równowartości orzeka się wobec współsprawców przestępstwa w częściach, w jakich według dokonanych ustaleń faktycznych osiągnięta wspólnie korzyść majątkowa im przypadła. W razie trudności z dokładnym ustaleniem wartości udziałów w korzyści majątkowej osiągniętej przez poszczególnych współsprawców orzeka się przypadek tej korzyści lub jej równowartości w częściach równych (postanowienie SN z dnia 30 listopada 2011 r., sygn. akt I KZP 16/11, Legalis nr 387747). W skład korzyści majątkowej

w rozumieniu art. 45 § 1 k.k., podlegającej przypadkowi, wchodzi również wszelkie wydatki poczynione przez sprawcę na uzyskanie przedmiotu pochodzącego

z przestępstwa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 sierpnia 2010 r., sygn. akt I KZP 12/10, OSNKW 2010/9/78, Legalis nr 241334). Choć zwrócić uwagę należy, że w przypadku orzeczenia na podstawie art. 45 § 1 k.k. środka karnego odnośnie oskarżonych w zakresie przyjętych w wyroku wysokości korzyści majątkowych ulegających przypadkowi, precyzyjne wyliczenie takich korzyści zazwyczaj nie jest możliwe, jednakże sąd winien wskazać, jakie ustalenia legły u podstaw zasądzonych kwot (tak też Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 24 kwietnia 2013 r., sygn. akt II AKa 89/13, Legalis nr 736261). I tak, jak wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy, a jak zarzuca skarżący, od kwoty orzeczonego wobec oskarżonego T. K. (1) przypadku korzyści majątkowej odliczeniu

powinny podlegać kwoty uiszczone innym współoskarżonym (orzeczone zaskarżonym wyrokiem), a mianowicie: M. R. (1) (3.000 zł), J. W. (1) i J. K. (234.000 zł), J. W. (2) (3.000 zł), C. S. (1.000 zł), Z. S. (1.000 zł), P. Ż. (1.000 zł), A. B. i M. G. (4.000 zł) oraz A. S. (400 zł). Kwota orzeczonego przepadku opiewać zatem winna na 160.350 zł, dlatego w tej części zaskarżone orzeczenie podlegało zmianie. Na marginesie wskazać należy, że analiza samego uzasadnienia wskazuje chociażby w przypadku J. W. (2) na uzyskanie korzyści w kwocie 4.500 zł, jednak zakres żądania apelującego jest dla Sądu Odwoławczego wiążący. Z tych względów Sąd Apelacyjny dokonując zmiany zaskarżonego orzeczenia związany był tak sprecyzowanym wnioskiem obrońcy oskarżonego, nie mogąc wychodzić poza zakres jego żądania. Ponadto, niezbędną jawiła się zmiana

w zakresie orzeczonej wobec oskarżonego w pkt. 2 wyroku grzywny co do wysokości stawki dziennej, którą Sąd I instancji, jak wynika z treści wyroku i uzasadnienia przyjął i ustalił na kwotę 40 złotych.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu T. K. (1) przez adw. A. Ł. z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U.2016.1999 j.t.) w związku z art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 2, § 3, § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 2 pkt 5 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst. jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 1801) w zw. z § 2 ust. 1 lit b rozporządzenia Ministra Infrastruktury

z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli

i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz. U. z 2002 r. Nr 27, poz. 271).

W stosunku do oskarżonych **J. W. (1)** i **J. K.** wyrok zaskarżył ich obrońca adw. K. K. (2), obrońca oskarżonego J. W. (1) adw. R. A. oraz Prokurator. Wniesione środki zaskarżenia, choć nie zasługiwały na uwzględnienie okazały się jednakże celowe.

Odnosząc się wprost do zarzutów skarżących, w pierwszej kolejności wskazać należy na niezasadność zarzucanych naruszeń przepisów proceduralnych. Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy i staranny przeprowadził postępowanie dowodowe oraz w sposób wnikliwy i wszechstronny rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy – co znajduje odzwierciedlenie w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia. Ocena materiału dowodowego przez Sąd I instancji dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w art. 4, 5 i 7 k.p.k., jest oceną wszechstronną i bezstronną, nie narusza granic swobodnej oceny, jest zgodna

z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. Na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę oskarżonych

w zakresie przypisanych im czynów. W tych okolicznościach nie zasługuje na uwzględnienie kwestionowanie przez obrońcę oskarżonych mocy dowodowej wyjaśnień oskarżonego T. K. (1) wskazujące, iż jest to jedyny dowód przeciwny, w sytuacji gdy apelujący wskazuje jednocześnie na drugi również przeciwny dowód w postaci wyjaśnień oskarżonego A. J. – jego moc dowodową zupełnie pomijając. Dlatego w zakresie kwestionowanych przez obronę ustaleń faktycznych (a także sformułowanych zarzutów obrazy prawa materialnego – co jednak pozostaje ze sobą w sprzeczności) w kwestii udziału oskarżonych w zorganizowanej grupie przestępczej wskazać należy, iż „zorganizowanie” polega na w miarę stałym składzie grupy przestępczej, jak również akceptacji przez jej uczestników celów i gotowości do zaspakajania potrzeb grupy.

W przeciwieństwie do związku przestępczego zorganizowana grupa przestępcza, jako niższa forma zorganizowania niż związek, nie musi mieć długofalowego programu działania i ustalonych zasad przynależności. Nie musi to być nawet udział czynny, wystarczy świadoma przynależność do niej, z którą wiąże się poddanie panującej

w niej dyscyplinie i gotowość do udziału w prowadzonej działalności przestępczej (tak Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 27 sierpnia 2014 r., sygn. akt II AKa 166/13, Legalis nr 1435295). Nie jest konieczna wiedza sprawcy o szczegółach organizacji zorganizowanej grupy przestępczej, znajomość wszystkich osób ją tworzących czy mechanizmów jej funkcjonowania. Nie jest uzasadnione oczekiwanie formalnego potwierdzenia udziału w grupie,

wyboru kierownictwa itp. Strona podmiotowa tego formalnego przestępstwa obejmuje obie odmiany umyślności, zatem wystarczające jest, że sprawca ma świadomość istnienia grupy, akceptuje jej cele przestępcze i godzi się, by je realizowano (tak też Sąd Apelacyjny w Krakowie

w wyroku z dnia 2 listopada 2004 r., sygn. akt II AKa 119/04, Legalis nr 69327).

Przestępstwo z art. 258 k.k. penalizuje branie udziału, zakładanie lub kierowanie zorganizowaną grupą albo związkiem mającym na celu popełnienie przestępstwa. Zatem dla realizacji jego znamion wystarczające jest udowodnienie, że grupa istniała

i została powołana w celu popełnienia określonego przestępstwa (lub przestępstw) niezależnie nawet, czy do ich realizacji faktycznie doszło (tak Sąd Najwyższy

w wyroku z dnia 15 lutego 2017 r., III KK 307/16, LEX nr 2248725). Z tego względu okoliczności podnoszone przez apelujących jak dokonywanie przez oskarżonych kradzieży pojazdów bez względu na zlecenie, korzystanie przy tym z własnych narzędzi czy samodzielny wybór konkretnych pojazdów, nie przekonują.

Przechodząc do wymiaru kar orzeczonych wobec oskarżonych J. W. (1) i J. K. wskazać należy, iż rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar za przypisany czyn nie uwzględnia należyście stopnia jego społecznej szkodliwości oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary

w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 1974 r., V KRN 60/74, OSNKW 1974, z. 11, poz. 213; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1990 r., WR 363/90, OSNKW 1991, z. 7-9, poz. 39). Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen można trafnie podnosić, gdy wymierzona kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przypisanego czynu, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawdliwą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, z. 7-8, poz. 60). A tego w przedmiotowej sprawie nie ustalono. Niejako sam fakt zaskarżenia przez obrońców oskarżonych wskazujących na zbytnią surowość orzeczonych kar, jak i zaskarżenie przez prokuratora domagającego się kar w surowszym wymiarze, potwierdza, że kary w sposób prawidłowy zostały przez Sąd I instancji wyważone. W opozycji do zarzutów obrony wskazać należy, że o rażącej niewspółmierności orzeczonych kar zarówno wobec J. W. (1) jak i J. K. nie może być mowy, skoro Sąd zastosował wobec nich nadzwyczajne złagodzenie kary. Jednakże wskazania jednocześnie wymaga, że przy wymiarze kary zgodnie z art. 53 § 2 k.k. sąd uwzględnia również zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Dlatego też Sąd Okręgowy słusznie zwrócił uwagę na wskazaną przez oskarżonych okoliczność dokonania w 2015 r. kolejnych kradzieży samochodów (co jest istotne z punktu widzenia wskazywanego przez obrońcę oskarżonych zrozumienia naganności popełnionych przestępstw), co do których prowadzone jest odrębne postępowanie przygotowawcze. Niesłusznie przy tym obrońca oskarżonego J. W. (1) wywodzi jakoby sąd okoliczności tej nie powinien brać pod uwagę skoro postępowanie to nie zakończyło się prawomocnym wyrokiem skazującym. Sąd Okręgowy nie kwestionował faktu dotychczasowej (z tego tytułu) niekaralności oskarżonego, jednakże kwestii wskazania przez niego, iż po popełnieniu zarzucanych przestępstw, popełniał kolejne (gdzie w trakcie składania wyjaśnień wskazał na toczące się inne postępowanie, gdzie postawiono mu dwa zarzuty kradzieży pojazdów L. i A. wspólnie z innymi osobami, do których popełnienia się przyznał) również nie mógł pominąć. Okoliczność ta, wbrew forsowanym przez obronę twierdzeniom, nie przemawia bowiem za celowością podejścia bardziej wychowawczego niż represyjnego. Stanowi o zakorzenionej negatywnej postawie oskarżonych, dla których popełnianie tego rodzaju przestępstw stanowiło sposób na życie, co pomimo przyznania się oskarżonych, złożenia obszernych wyjaśnień pozwalających na wyjaśnienie sprawy, jak słusznie uznał Sąd I instancji nie pozwala na zastosowanie wobec nich warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Z kolei odnosząc się do apelacji prokuratora zwrócić uwagę należy niejako na sprzeczność samej w sobie apelacji, w której apelujący z jednej strony zarzuca orzeczenie w stosunku do oskarżonych kar rażąco łagodnych, z drugiej zaś niezastosowanie przy wymiarze poszczególnych kar instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Wskazania prokuratora w zakresie miarkowania co do oskarżonych, który z nich w jakim zakresie zasługuje na zastosowanie art. 60 k.k. jest niezasadne choćby z tego względu, że weryfikacja który z oskarżonych jaką faktycznie wiedzę posiadał na temat konkretnego zarzutu i w jakim zakresie ją ujawnił – nie jest możliwe do oceny, a wynikać może bardziej z przekonania i subiektywnej oceny. Wniesione jednak środki zaskarżenia, w tym w głównej

mierze oskarżyciela publicznego, były celowe ze względu na treść art. 57 § 2 k.k. i konieczność wyeliminowania z podstawy prawnej wymiaru kar w punkcie 39 oraz 43 zaskarżonego wyroku art. 65 § 1 k.k. traktującego o obostrzeniu kary, tam gdzie występował obok przepisów łagodzących jej wymiar. Ze względu na wymiar orzeczonych oskarżonym kar jednostkowych nie powodowało to jednak konieczności ingerencji w ich zmianę. Sąd Okręgowy bowiem pomimo wskazania w podstawie prawnej art. 65 § 1 k.k., faktycznie nie dokonał obostrzenia wymiaru tychże kar jednostkowych.

Z tych względów Sąd Apelacyjny dokonał we wskazanym zakresie zmiany zaskarżonego orzeczenia, mającej charakter jedynie formalny.

Z powyższych względów również apelacja obrońcy oskarżonego **M. R. (1)** – adw. K. K. (2) nie zasługiwała na uwzględnienie

i rozważania w zakresie wyżej omówionym odnieść należy także do zarzutów przez niego podniesionych, a dotyczących tegoż oskarżonego.

Odnosząc się do zarzutów apelacji w zakresie obrazu przepisów prawa materialnego, całkowicie błędnie zarzuca obrońca oskarżonego naruszenie przez Sąd Okręgowy art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 49 § 1 k.k. W opozycji do stanowiska apelującego, a w konsekwencji powyższych rozważań wskazać należy, że oskarżony odpowiada nie tylko z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. i inne, ale i z art. 258 § 1 k.k. Choć zwrócić również uwagę należy, że Sąd Najwyższy wskazał już na zasadność orzeczenia obowiązku naprawienia szkody wobec sprawcy przestępstwa paserstwa. Stwierdził, że pogląd, iż sprawca (paser) pomagający w ukryciu samochodu pochodzącego z przestępstwa nie może odpowiadać w całości za szkodę wyrządzoną tym przestępstwem jest rażąco błędny w świetle ratio legis art. 46 § 1 k.k. Zatem po stronie sądu orzekającego in concreto ten środek, będzie wybór sposobu obowiązku naprawienia szkody w wypadku współsprawstwa w pełni zabezpieczającego, zarówno interesy pokrzywdzonego, jak i respektującego zasadę odpowiedzialności indywidualnej każdego ze współsprawców (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2011 r., III KK 399/10, Legalis Nr 432360).

Naturalnie do celów postępowania karnego należy również uwzględnienie prawnie chronionych interesów pokrzywdzonego (art. 2 § 1 pkt 3 KPK), w tym naprawienie już w postępowaniu karnym, gdy to możliwe, szkody wyrządzonej przestępstwem. Natomiast nałożenie na współdziałających w przestępstwie obowiązku solidarnego naprawienia szkody lepiej zabezpiecza interesy pokrzywdzonego, dając mu większe możliwości egzekwowania należnych mu pieniędzy. Jest to rozwiązanie

w pełni dopuszczalne, a wybór sposobu obowiązku naprawienia szkody, w pełni zabezpieczającego w postępowaniu karnym interesy pokrzywdzonego, należeć powinien w konkretnym wypadku do sądu (tak Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku

z dnia 19 grudnia 2012 r., sygn. akt II AKa 257/12, Legalis nr 739840). Zasadne jest więc przerzucenie na oskarżonych współsprawców ciężaru wytaczania ewentualnych roszczeń regresowych, po naprawieniu szkody przez któregokolwiek z nich, stosownie do art. 441 § 2 k.c. Jednocześnie, w opozycji do zarzutów apelującego wskazać należy, że oskarżony M. R. (1), choć sam osiągnął tylko część zysku z przypisanego mu przestępstwa, to jednocześnie przyczynił się do powstania szkody, odgrywając znaczącą rolę w dokonaniu przestępstwa, przerabiał bowiem numery identyfikacyjne, rejestrował i brał udział w sprzedaży kradzionych samochodów. Zaznaczyć przy tym należy, że Sąd I instancji orzekł wobec oskarżonego o obowiązku naprawienia szkody stosownie do jego udziału w przestępstwie, tzn. w zakresie poszkodowanych, którzy zakupili kradzione samochody, co do których ingerował wcześniej oskarżony.

Powyższe przemawia za bezzasadnością sformułowanych w apelacji zarzutów dotyczących oskarżonego M. R. (1), wyrok w tym zakresie należało utrzymać w mocy.

Apelacja obrońcy oskarżonego **J. W. (2)** nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy na niezasadność zarzutów sformułowanych w kwestii ustaleń faktycznych Sądu I instancji. Sąd Okręgowy

w sposób prawidłowy i staranny przeprowadził postępowanie dowodowe oraz

w sposób wnikliwy i wszechstronny rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy. Na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, natomiast zarzuty skarżącego w tym zakresie sprowadzają się jedynie do polemiki z tak ustalonym stanem faktycznym. Odnosząc się do kwestii udziału oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej wskazać należy, iż „zorganizowanie” polega na w miarę stałym składzie grupy przestępczej, jak również akceptacji przez jej uczestników celów i gotowości do zaspakajania potrzeb grupy.

W przeciwieństwie do związku przestępczego zorganizowana grupa przestępcza, jako niższa forma zorganizowania niż związek, nie musi mieć długofalowego programu działania i ustalonych zasad przynależności. Odpowiedzialność za „udział”

w zorganizowanej grupie przestępczej opiera się na przynależności, niezależnie od pełnionych funkcji. Nie musi to być udział czynny, wystarczy świadoma przynależność do niej, z którą wiąże się poddanie panującej w niej dyscyplinie i gotowość do udziału w prowadzonej działalności przestępczej (tak Sąd Apelacyjny

w Gdańsku w wyroku z dnia 27 sierpnia 2014 r., sygn. akt II AKa 166/13, Legalis nr 1435295). Jak słusznie wskazał Sąd I instancji, nie jest konieczna wiedza sprawcy

o szczegółach organizacji zorganizowanej grupy przestępczej, znajomość wszystkich osób ją tworzących czy mechanizmów jej funkcjonowania. Nie jest uzasadnione oczekiwanie formalnego potwierdzenia udziału w grupie, wyboru kierownictwa itp. Strona podmiotowa tego formalnego przestępstwa obejmuje obie odmiany umyślności, zatem wystarczające jest, że sprawca ma świadomość istnienia grupy, akceptuje jej cele przestępcze i godzi się, by je realizowano (tak też Sąd Apelacyjny w Krakowie

w wyroku z dnia 2 listopada 2004 r., sygn. akt II AKa 119/04, Legalis nr 69327). Przystępstwo z art. 258 k.k. penalizuje branie udziału, zakładanie lub kierowanie zorganizowaną grupą albo związkiem mającym na celu popełnienie przestępstwa. Zatem dla realizacji jego znamion wystarczające jest udowodnienie, że grupa istniała

i została powołana w celu popełnienia określonego przestępstwa (lub przestępstw) niezależnie nawet, czy do ich realizacji faktycznie doszło (tak Sąd Najwyższy

w wyroku z dnia 15 lutego 2017 r., III KK 307/16, LEX nr 2248725).

Natomiast w opozycji do zarzutów skarżącego w przedmiocie świadomości oskarżonego co do celu w jakim udostępniał swój garaż przeciwstawić należy nie tylko fakt, iż oskarżony jak sam wyjaśniał domyślał się, że coś jest nie tak z tymi samochodami, czy wynikającą z wyjaśnień M. R. (1) okoliczność, że J. W. (2) podczas przerabiania pojazdów zamknął bramę i pilnował, żeby nikt nie przeszkadzał, ale przede wszystkim okoliczność, że otrzymywał wynagrodzenie nie za wynajem garażu (jak zdaje się wywodzić apelujący), ale za każdy pojazd, który był przerabiany w jego garażu. Bez wątplenia wynagrodzenie jakie z tego tytułu otrzymywał stanowiło korzyść majątkową osiągniętą z popełnienia przestępstwa,

a podlegającą przepadkowi. Wyjaśnienia oskarżonego T. K. (1) i M. R. (1) wskazują na otrzymywaną przez J. W. (2) każdorazowo kwotę 500 złotych z tytułu każdego pojazdu. Biorąc pod uwagę ilość pojazdów przerabianych w jego garażu, w zakresie wysokości orzeczonego przepadku korzyści majątkowej – wartość ta winna opiewać na 4.500 zł, jednak kierunek zaskarżenia nie pozwala na zmianę orzeczenia w tym zakresie.

Sąd Okręgowy nie dopuścił się również naruszenia przepisów prawa materialnego. W zakresie kwestionowanego przez apelującego nałożonego na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody odwołać należy się do poczynionych wyżej (przy oskarżonym M. R. (1)) rozważań w zakresie orzekania obowiązku naprawienia szkody i celowości jego nakładania na współsprawców przestępstwa z art. 258 k.k. z uwagi na dobro pokrzywdzonego. Zasadne jest więc przerwienie na oskarżonych współsprawców ciężaru wytaczania ewentualnych roszczeń regresowych, po naprawieniu szkody przez któregośkolwiek z nich, stosownie do art. 441 § 2 k.c. Jednocześnie, w opozycji do zarzutów apelującego wskazać należy, że oskarżony J. W. (2), choć sam osiągnął tylko część zysku z przypisanego mu przestępstwa, to jednocześnie przyczynił się do powstania szkody, odgrywając rolę

w dokonaniu przestępstwa. Zaznaczyć przy tym należy, że Sąd I instancji orzekł wobec oskarżonego o obowiązku naprawienia szkody stosownie do jego udziału

w przestępstwie, tzn. w zakresie poszkodowanych, którzy zakupili kradzione samochody wcześniej garażowane przez oskarżonego.

Ponieważ apelacja obrońcy zaskarżała wyrok w całości, Sąd Odwoławczy ocenił także, iż orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności

z zastosowaniem środka probacji w postaci warunkowego zawieszenia jej wykonania, jak również liczbę i wysokość stawek dziennych grzywny, w realiach niniejszej sprawy, nie sposób uznać za zbyt surową.

W zaskarżonym przez obrońcę oskarżonego J. W. (2) zakresie wyrok Sądu Okręgowego, należało zatem utrzymać w mocy.

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego **J. F.** nie zasługiwała na uwzględnienie.

Odnosząc się wprost do zarzutów wywiedzionych w tym środku odwoławczym, wskazać należy na niezasadność zarzucanych naruszeń przepisów proceduralnych, jak również w konsekwencji tego – zarzucanych błędnych ustaleń faktycznych. Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy i staranny przeprowadził postępowanie dowodowe oraz w sposób wnikliwy i wszechstronny rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy. Na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu. Ocena materiału dowodowego przez Sąd I instancji dokonana została

z uwzględnieniem reguł sformułowanych w art. 4, 5 i 7 k.p.k., jest oceną wszechstronną i bezstronną, nie narusza granic swobodnej oceny, jest zgodna

z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. Nie można podzielić stanowiska apelującego dotyczącego oceny dowodowej wyjaśnień oskarżonego T. K. (1) czy zeznań świadków A. F. czy K. D.. Sąd Okręgowy wyczerpująco przedstawił w części motywacyjnej rozstrzygnięcia tok podjętych czynności myślowych oraz przyczyn dla których podjął takie rozstrzygnięcie, zaś te właśnie rozważania stanowią niejako pośrednio uzasadnienie przyjętej przez niego, a podważanej przez apelującego oceny. Zarzut przy tym obraży przepisu art. 7 k.p.k. i w związku z tym dokonania błędnych ustaleń faktycznych może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający – oceniając dowody – naruszy zasady logicznego rozumowania, nie uwzględni przy ich ocenie wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Dlatego podnoszone przez apelującego okoliczności, że nikt nie powiedział oskarżonemu, że samochód pochodzi z kradzieży, oraz, że zachowywał się on tak jakby o tym nie wiedział, nie tylko nie stanowią okoliczności wyłączających odpowiedzialność karną oskarżonego, ale i nie przekonują. Zwrócić przy tym uwagę należy na wskazania obrońcy oskarżonego oraz wynikającą z wyjaśnień oskarżonego J. F. i z zeznań świadka K. D. – dyrektora stacji „(...)” okoliczność, że oskarżony interesował się l., miał zamiar kupić samochód tej marki. Powyższe bowiem, tym bardziej przekonuje o świadomości oskarżonego jakie są ceny tych samochodów, że są to luksusowe i drogie auta. Ponadto, nie należy tracić z pola widzenia, że oskarżony nie zakupił pojazdu na giełdzie, ale uzyskał informacje o możliwości kupna po podejranej i wyjątkowo niższej cenie niż rynkowa. Natomiast jak wynika

z wyjaśnień oskarżonego, nie sprawdzał on legalności tego auta, a do salonu udał się by sprawdzić kiedy należy oddać go do serwisu, chodziło zatem o stan techniczny samochodu. Ponadto, wskazał, że wcześniej znalazł ofertę kupna L. za 110.000 złotych, którego zakup odradził mu kierownik salonu, po sprawdzeniu, że nr VIN nie zgadza się z kolorem pojazdu. Powinien zatem tym bardziej zdawać sobie sprawę

i mieć świadomość, że jest to cena wzbudzająca podejrzenia, z bliżej nieznanego źródła – okoliczności sprzedaży były podejrzone. Natomiast odnosząc się do kwestionowanych przez apelującego ustaleń w zakresie wartości przedmiotowego samochodu, wyjaśnić należy, że przywoływane przez obrońcę, a wskazane

w uzasadnieniu Sądu Okręgowego kwoty w granicach 120-130.000 zł odnoszą się do wynikającej z wyjaśnień T. K. (1) jego oceny co do wartości rynkowej pojazdu w tamtym czasie, która i tak jak wskazał była niższa od giełdowej o połowę. Nie stanowi to podstawy dla zmiany w zakresie ustaleń co do wartości przedmiotowego pojazdu (wówczas 3-letniego) zgodnie z wyceną pokrzywdzonego tj. równowartości kwoty 239.562 złotych według średniego kursu NBP z dnia 26 sierpnia 2010 roku. Jednocześnie zarzuty sformułowane w tym zakresie nie zmieniają faktu kupna samochodu po cenie znacznie zaniżonej (w przypadku przytaczanej przez skarżącego kwoty 120.000 zł – uiszczona cena stanowi połowę tej wartości). Z kolei podnoszone przez apelującego okoliczności, pełnionych przez oskarżonego funkcji publicznych nie stanowią żadnych okoliczności wyłączających jego odpowiedzialność, a dodatkowo przekonują, że oskarżony przy zawieraniu w jakikolwiek sposób wzbudzających podejrzenia umów cywilnoprawnych, właśnie ze

względu na reputację powinien być tym bardziej czujny i zachować ostrożność. Zawarta umowa, choć bardzo korzystna ze względu na kilkukrotnie niższą cenę samochodu, była nieuczciwa, gdyż wręcz nieprawdopodobne byłoby za cenę 60.000 zł kupić legalnie tak luksusowy samochód. Wchodzenia w takie transakcje oskarżony powinien szczególnie się wystrzeżać, właśnie ze względu na pełnione funkcje, by nie narazić na szwank swojej reputacji. Wbrew twierdzeniom obrońcy, Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy art. 5 § 2 k.p.k. W sprawie nie zaistniały bowiem takie wątpliwości w zakresie sprawstwa J. F. odnośnie przypisanego mu czynu, których nie dałoby się usunąć oceniając zgromadzone dowody zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz kierując się doświadczeniem życiowym. Sam fakt występowania w sprawie sprzecznych ze sobą dowodów nie implikuje jeszcze podstaw do zastosowania zasady wyrażonej

w cytowanym przepisie. Dowody te wszak podlegają swobodnej ocenie Sądu orzekającego przez pryzmat okoliczności wymienionych w art. 7 k.p.k. Dopiero, gdyby ocena ta nie doprowadziła do jednoznacznych ustaleń wchodziłoby w grę zastosowanie art. 5 § 2 k.p.k. W rozpoznawanej sprawie Sąd I instancji dokonał jednak logicznej i przekonującej oceny zebranych dowodów. Odnosił się do wyjaśnień oskarżonego i słusznie odmówił im wiary. W tej sytuacji kontrola apelacyjna uzasadnia stwierdzenie, że zaskarżony wyrok znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w postępowaniu (art. 410 k.p.k.).

Ponieważ apelacja obrońcy zaskarżała wyrok w całości, Sąd Odwoławczy ocenił także, iż orzeczoną wobec J. F. karę pozbawienia wolności

z zastosowaniem środka probacji w postaci warunkowego zawieszenia jej wykonania, jak również liczbę i wysokość stawek dziennych grzywny, w realiach niniejszej sprawy, nie sposób uznać za zbyt surową. Odzwierciedla ona z jednej strony wysoki stopień społecznej szkodliwości zachowania oskarżonego oraz stopień jego zawinienia. Z drugiej strony natomiast uwzględnia przemawiające na korzyść oskarżonego okoliczności takie jak jego dotychczasową niekaralność, ustabilizowany tryb życia. Kara zatem orzeczona w takim wymiarze w warunkach probacji winna spełnić oczekiwane cele zarówno w zakresie wychowawczego oraz zapobiegawczego oddziaływania na osobę oskarżonego, jak również na płaszczyźnie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W zaskarżonym przez obrońcę oskarżonego J. F. zakresie wyrok Sądu Okręgowego z omówionych przyczyn, należało utrzymać w mocy.

Wydatkami zainicjowanego postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny obciążył na podstawie art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k. i art. 634 k.p.k., oskarżonych J. W. (1), J. K., M. R. (1), J. W. (2) i J. F. w 1/7 części (wobec nieuwzględnienia wniesionych przez nich apelacji), nadto obciążając ich należną opłatą, w pozostałej natomiast części koszty postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

Bogumiła Metecka-Draus Andrzej Mania Grzegorz Chojnowski